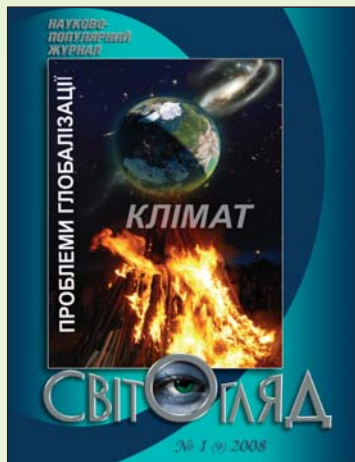

Вступні роздуми на початку 2009 року

*“Розповіді про неспокій немає кінця”
Юрій Смолич, 1972 р.*

Завершився неспокійний 2008 рік.

Його називають і високосним, і переломним від циклічному розвитку цивілізації. Дехто пов'язує з цим природні та суспільні катаклізми. Як би там не було, а здається, що світ зупинився на роздоріжжі і не знає, що робити і куди рухатися. *Кожному поколінню земляні доля прирікає...*

Написав ці слова і пригадав, що я вже чув їх від незабутнього *Григорія Костюка*. Завдяки професійній дружбі з *Теодором Костюком*, працівником Годдардівського космічного центру НАСА, сином Григорія Олександровича, нам пощастило спілкуватися зі славним літературознавцем та письменником десять років тому, коли щойно вийшла з друку його перша книжка з двотомного видання “Зустрічі і прощання”, в якій Григорій Костюк описав сувору правду свого життя у першій половині ХХ століття.

Спілкуючись із Григорієм Костюком, а тоді йому було 96 років, нас вражала його феноменальна пам'ять про все пережите... І ось через 10 років я знову прочитав “Зустрічі та прощання” (тепер уже два томи) і задумався над одвічною українською проблемою: *“Чому наші керманічі не читають, а якщо читають, то не дослуховуються до порад своїх великих мужів?”* У післямові до своєї першої книжки Г. Костюк писав:

“Моєму поколінню, народженому на порозі ХХ ст., доля прирекла пройти виключно величній і одночасно трагічний шлях життя. Воно, моє покоління, вже в своєму ранньому дитинстві відчувало, хоч ще й не усвідомлений ним, тривожний відгомін вибухів революції 1905 року. Його душу підлітка шкільного віку відчутно зачепила своїм старечим крилом Російська імперія доби між двох революцій 1905-1917, але щойно криваві від-світи першої світової війни вперше й глибоко збентежили його юнацьку свідомість. Воно (моє покоління) було сучасником, свідком, а подекуди й учасником великої революції 1917 року. Воно саме в час формування своєї громадянської свідомості пережило всенародний спалах українського національного відродження, його найвищий ентузіазм, сказати б, той літургійний момент відродження Української Держави, що природно виявила себе у формі Української Народної Республіки. Воно пережило її весну, велич утвердження і гіркоту падіння. На долю цього покоління випав історичний обов'язок узяти на свої плечі тагяр тієї нової ситуації, що з'явилася в Україні після 1920 р. І взяти не тільки пасивно чи споглядално, а активно, підхопивши естафету, стати творчим учасником та рушієм нового літературного, мистецького й культурно-суспільного відродження України 1920-х років. Цим моє і ближче до нього покоління ще раз засвідчило національне утвердження України на віки. Воно, це моє покоління, саме за цю відданість українському трудящому народові незабаром стало об'єктом шаленства комуністичної диктатури і сталінського терору 1930-х років. І воно майже все пішло на смерть у тюрми й концентраки Радянського Союзу. Нарешті ті, що їх доля чудом зберегла, стали свідками чи й невірними учасниками удару двох світових тираній — фашистської й комуністичної, пережили це світове потрясіння й доживали чи доживають віку в його наслідках”...

Історія реалізується в часі. А час неможливо повторити. То що ж чекає покоління українців, народжених на порозі ХХІ століття? Чи подарує воно світові нових велетнів української науки і культури? Чи не доведеться йому пережити у новому виконанні “весну, велич утвердження і гіркоту падіння” відродженої української держави?

З вірою у світле майбутнє нашої самобутньої нації, редколегія журналу “Світогляд” буде і в 2009 році висвітлювати широкий спектр сучасних проблем розвитку освіти, науки і культури. Чекаємо від вас оригінальних і цікавих статей.

Головний редактор

